

U3A

TIMPUL SENIORILOR

PUBLICAȚIE U₃A - ANUL VI, NR 8/2025

Primul Campionat Național de Petanque
între Siret și Prut

„Cea dintâi condiție a fericirii este liniștea sufletului”.
Nicolae Iorga

GALAȚI - AUGUST 2025

TIMPUL SENIORILOR

PUBLICAȚIE A UNIVERSITĂȚII VÂRSTEI A TREIA
ANUL VI, NR 8/2025

GALAȚI - AUGUST 2025

COLECTIVUL DE REDACȚIE

Redactor șef	Angela Ribinciuc
Redactor șef adjunct	Bonica Voinescu
Redactor	Mioara Ardieleanu
Redactor	Marin Mihai
Editorialist	Violeta Pușcașu
Tehnoredactor	Ioana Cioroi

ISSN 2810 – 4285 ISSN-L 2810 – 4285

Adresa:
Galați, str. Domnească nr. 47, cod poștal 800008

Contact:
Tel. 0336130131
e-mail: angela.ribinciuc@ugal.ro

Tipar executat la:
Galati University Press
gup.ugal.ro

Membrii fondatori

Violeta Pușcașu
Bonica Voinescu
Mioara Ardieleanu
Ioana Cioroi
Marin Mihai

COLABORATORI

Luminița Corduneanu, Galia Dan, Roxana-Maria Băcanu, Daniela Gumann, Nicu Doftoreanu, Doina Bârcă, Ion Zimbru, Gabriel N. Gherbăluță, Cezarina Adamescu, Luminița Potîrniche, Teodor Parapiru, Ion Avram, Georgeta Muscă-Oană, Neta Muscă Ionică, Dan Stoica, Tania Nicolescu, Daniela Lăcrămioara Capotă, Mihail Silviu Capotă, Radu Moțoc, Violeta Ionescu, Ioan Gh. Tofan, Gabriela Neaguțu, Camelia Toporaș, Marin Mihai, Aurel Cârlig, Marian Enache, Victor-Nicușor Dragomir, Coca Coralia Drăgan, Roxana Lupoae Răcoreanu, Florin Mocanu

CUPRINS

Mesaj către cititori

Bonica Voinescu (p. 3)

Editorial

Violeta Pușcașu (p. 4);

Arta de a trăi frumos

Angela Ribinciuc (p. 7);

File de viață

Luminița Corduneanu (p. 9);

Galia Dan (p. 11);

Eveniment

Roxana-Maria Băcanu (p. 17);

Pagini culturale

Daniela Gumann (p. 21, 26);

Nicu Doftoreanu (p. 23);

Doina Bârcă (p. 28);

Ion Zimbru (p. 30);

Gabriel N. Gherbăluță (p. 33);

Cezarina Adamescu (p. 37);

Luminița Potîrniche (p. 40);

Teodor Parapiru (43);

Ion Avram (p. 48);

Georgeta Muscă-Oană (p. 53);

Neta Muscă Ionică (p. 55);

Dan Stoica (p. 60);

Tania Nicolescu (p. 63);

Daniela Lăcrămioara Capotă (p. 68, 71);

Mihail Silviu Capotă (p. 73);

Radu Moțoc (p. 75, 79);

Violeta Ionescu (p. 82);

Galati, ieri și azi

Ioan Gh. Tofan (p. 85);

Gabriela Neaguțu (p. 90);

Camelia Toporaș (p. 97);

Unde fugim de acasă?

Marin Mihai (p. 103, 111, 115, 119, 122);

Aurel Cârlig (p. 126);

Marian Enache (p. 133);

Creatii

Victor-Nicușor Dragomir (p. 138);

Aurel Cârlig (p. 140);

Coca Coralia Drăgan (p. 141);

Roxana Lupoae Răcoreanu (p. 143);

Fotografii

Florin Mocanu (p. 148).

Foto Coperta 1: Tossy Isofache

În numele libertății absolute de exprimare, autorii răspund în mod direct de conținutul materialelor publicate. Redacția revistei își rezervă dreptul de a selecta materialele trimise pentru a fi publicate și de a exclude textele care fac referiri discriminatorii, nu sunt argumentate, sau nu păstrează o tonalitate decentă, mai ales pentru temele cu iz politic, social și religios.

MESAJ CĂTRE CITITORI

DUMNEAVOASTRĂ CE VÂRSTĂ AVEȚI?

Bonica Voinescu

„Ridurile ar trebui să indice doar unde au fost odată surâsurile” - *Mark Twain*

„Vârsta nu înseamnă cât de bătrân ești, ci cât de bătrân te simți” - *Gabriel García Márquez*

Este întrebarea care mi-a fost pusă de un tânăr în munții Bucegi pe drumul de la cabana Caraiman la Babele. Surprinzător, a doua întrebare a fost: sunteți din România? Există printre tineri ideea că în România persoanele de vârstă a treia și a patra stau acasă și își tratează bolile, umplu sălile de așteptare la doctor, trăiesc pe spinarea celor care lucrează.

M-am întrebă: oare cum sunt percepută de cei din jur, familie, prieteni?

Dar eu cum mă simt? indiferent ce meserie am avut, am rămas aceeași în interior? Dar exteriorul? Cred că cea mai fidelă oglindă a schimbării este fotografia din tinerețe. Sunt convinsă că cei din jur observă schimbarea, doar eu cred că sunt aceeași pentru că mă văd în fiecare zi. Dacă mi-ar spune: te-ai schimbat, potolește-te!, cum aș reacționa? Dar voi, cum ați reacționa la asemenea sfat?

Biologia spune că articulațiile încep să ne supere, tensiunea ne dă de furcă etc... De aceea începem să nu mai ratăm nici un eveniment, mergem în excursii pe munte, ne mândrim că facem parte din familia VIA TRANSILVANICA, mergem la universitate, ne ferim să renunțăm la întâlnirile cu prietenii ca să ne așezăm la tv, la seriale. Vrem să demonstrăm că putem să ne mișcăm, că modul nostru de gândire nu este afectat de trecerea anilor.

Suntem obsedați să arătăm că încă suntem tineri? Suntem obsedați de tinerețe? Nu cred, cel puțin eu mă bucur că am ajuns la această vârstă și sunt sigură că am același creier ca la 50 de ani, sau chiar ca la 30 de ani. Circumstanțele se modifică, fizicul se schimbă, am mai multă experiență, dar încerc să fiu la fel de neastâmpărată și curioasă ca întotdeauna.

Dragi cititori,

- ✔ voi cum vă vedeți bătrânețea?
- ✔ ce efecte are trecerea anilor asupra voastră?
- ✔ oare veți fi o bătrânică sau un bătrânel simpatici/nesuferiți?
- ✔ dacă ar fi să vă alegeți un motto, care ar fi acela?

Al meu este: **TRĂIEȘTE, RÂDE, IUBEȘTE! TRĂIEȘTE CLIPA!**

¹ Mark Twain a fost un scriitor, publicist, antreprenor, satirist și umorist american, autorul popularelor romane Aventurile lui Tom Sawyer, Prinț și cerșetor, Aventurile lui Huckleberry Finn și Un yankeu la curtea regelui Arthur. [Wikipedia](#)

² Gabriel García Márquez a fost un scriitor columbian, laureat al Premiului Nobel pentru Literatură în anul 1982, pentru roman și proză scurtă, în care fantasticul și realul sunt combinate într-o lume liniștită de bogată imaginație, reflectând viața și conflictele unui continent. [Wikipedia](#)

EDITORIAL

Prof. univ. dr. Violeta Pușcașu

Vacanță versus concediu

Luna august. Facultatea este închisă. Universitatea tot închisă. Judecătoria închisă și ea. Parlamentul e în vacanță, iar birourile din diverse instituții publice funcționează din doi în doi. August înseamnă vacanță. Adică concediu. Sau amândouă. Iar eu, aflându-mă și în una și în alta simultan, mi-am pus întrebarea fundamentală care despice nuca în două: - De ce se preferă din ce în ce mai mult cuvântul vacanță în loc de concediu? Pentru că, da, am urmărit intenționat, cuvântul vacanță e mai des folosit de la o vreme. Oare pentru că pare mai chic, mai cool și mai tineresc față de muncitorescul concediu? Totuși, să fim serioși, oamenii muncii nu pot pleca în vacanță decât dacă sunt în concediu, nu? Deci concediul are o sferă noțională mai mare decât vacanța. Pe de altă parte, cei care nu au decât vacanță și atât, ei de ce nu pot pleca în concediu? Dar când vii din concediu poți să îți iei și o vacanță după aceea, cam ca în scheciul lui Marin Moraru cu cafelețuța înainte de cafelețuță? Dar când ești la pensie și totul devine un nesfârșit concediu, poți să îți iei o vacanță ca să pleci în concediu?

Bun, gata, sper că v-am amețit suficient cu retorica. Acum să trecem la editorial.

Părerea mea e că la șaptezeci-și-de-ani unele cuvinte își pierd înțelesurile, limitele și uniforma de birou de altădată. Știm toți că după ce te pensionezi nu mai intri niciodată „în concediu”. Pe de altă parte, vacanța persistă și poate să apară brusc și să devină operațională în cele mai nebanuite forme. Altfel spus, una-i una, alta-i alta.

Vacanța este un fel de poiană existențială. Asta ar trebui să fie pentru oricine - o fugă temporară din propria rutină, pauza pe care o pui cotidianului plat care începe invariabil cu trezitul, adesea la oră fixă, după care încep să se adauge micul dejun, pastilele, treburile de rezolvat, cumpărături, plimbat, un nani de după-amiază, tv, cină, iar pastile și iar somn. Inclusiv a fi „la băi” echivalează tot cu programul de armată. Sunteți la tratament, nu în vacanță! Ore fixe, tratament, rutină. De aceea, spre deosebire de *concediu*, care, pe fond, exact asta este - o treabă tehnică precisă, cu început, cuprins și încheiere -, *vacanța* nu se măsoară în lungime, ci în intensitate.

Un interval elastic care nici măcar nu este legat întotdeauna de bagaje. Poate fi o oră, o zi, o lună sau un an. Condiția primordială și obligatorie este suspendarea de la obișnuit, de la banal și repetitiv. Fără program. Vacanța adevărată nu are nevoie de ceas, ci de implicarea autorului, de asumarea lui conștientă și de o scufundare în timpul fără margini precise. E clar, însă, că pentru a fi în stare să consumi astfel de porții de libertate ai nevoie de forță, curiozitate, curaj și... timp.

De aceea cei mai mulți dintre noi nu plecăm niciodată cu adevărat în vacanță, ci mai degrabă în concediu. De la data la data, cu obiectivele 1, 2, 3 și prețul x. Inclusiv la pensie majoritatea funcționăm tot în logica concediului, a unor decupaje prestabilite care ne-au fost induse în ani de muncă și viață activă. Relaxare și distracție cu program. Ori vacanța este o filosofie de viață pe care nu o poți trăi decât eliberat de presiunea lui „trebuie să”.

Legenda spune că *vacanța*, în forma ei superioară de a trăi timpul, vine abia spre sfârșitul vieții, ca o încununare a revelației finitudinii.

Pe de altă parte, spun gânditorii cei învățați că nici vacanța nu e ferită de rutine distructive. Întrucât e dovedit că atunci când, la pensie fiind, singura ta „grijă” e lipsa oricărei griji și zenul e generalizat, riști să obosești de bine și libertate. Ce, n-ați mai auzit? Și atunci salvarea vine de la concediu. Îți iei frumos un concediu, cu date fixe și misiuni precise, și te-ai scos, reintri în rând cu lumea. Pentru că un concediu este simbolul unui om ocupat. Iar asta îți conferă importanță.

Sperând că s-a înțeles distincția necesară între unul și altul, aș mai reaminti doar un singur lucru – la noi, la români, treaba cea mai serioasă asociată concediului, mai ales în august, este zugrăvitul. Și curățenia generală de după. Ori după un astfel de „concediu”, orice om normal are nevoie de o vacanță. Chiar și când e la pensie.

ARTA de a TRĂI FRUMOS

„La fel cum toamna înseamnă o luptă între rece și cald, în viață, anotimpurile ne schimbă... dar orice desfrunzire, chiar dacă doare, lasă loc unor muguri noi pe ramuri...”

Ovidiu Pânișoară

Nu-ți pierde zâmbetul!

Angela Ribinciuc

Zilele trecute, m-am privit în oglindă, pe fugă, și am constatat că zâmbetul meu, care până nu de mult nu mă părăsea nici măcar în somn, nu mai e la locul lui. M-am oprit pentru o clipă, mi-am privit ochii oboșiți din spatele lentilelor ochelarilor și, sincer, nu mi-a plăcut ce am văzut: un om care parcă purta pe umerii lui toate grijile lumii.

Am trecut mai departe, pentru că nu aveam timp să meditez la descoperirea pe care tocmai o făcusem, însă imaginea aceea din oglindă încă mă urmărește.

Ce s-a întâmplat atât de grav în ultima vreme încât zâmbetul meu nu mai e acolo, unde îl găseam de fiecare dată?

E-adevărat, iureșul vieții nu iartă pe nimeni, însă nici un motiv din lume nu ar trebui să ne răpească bucuria de a trăi.

Nimeni și nimic nu ar trebui să ne afecteze atât de mult, decât dacă noi permitem ca acest lucru să se întâmple.

De atunci, mă gândesc cum să fac să-mi recapăt zâmbetul.

Prima măsură este să iau o pauză de la tot. Să-mi iau timp pentru mine. Să mă opresc din acest vârtej și să fac un pas lateral.

Cred că știu unde am greșit. M-am lăsat pe ultimul loc. Sau, poate, m-am implicat în prea multe proiecte deodată. Dar timpul nu are răbdare. Toate trebuie făcute acum. Sau ieri, dacă s-ar putea...

Am uitat să-mi hrănesc sufletul. Am crezut că el va rezista, așa cum a făcut-o mereu.

Însă rezervele lui nu sunt nelimitate, mai ales dacă nu pun nimic în loc.

Trebuie să stau de vorbă cu mine, să cobor la mine în suflet, așa cum făceam cândva și tare bine era.

Trebuie să nu mai permit oricui să-mi forțeze limitele.

Zâmbetul a fost întotdeauna aliatul meu. Încă de când eram copil.

Prin urmare, atât timp cât copilul din mine are nevoie de zâmbet, aceasta va fi prioritatea mea, în orice clipă.

Actrița și cântăreața americană Connie Stevens a spus mai bine decât mine un adevăr care, acum, când scriu, îmi aduce un zâmbet:

„Nimic din ceea ce porți nu este mai important decât zâmbetul tău”.

Prin urmare, în fiecare dimineață, mă voi asigura că port cel mai de preț accesoriu.

FILE DE VIATĂ

plusmart

„Viața este o succesiune de lecții
care trebuie trăite pentru a fi înțelese”

Robert Frost

Luminița Corduneanu

Roua dimineții de pe cărărușă

„Șăz' în urmă, Lucă. Eu mărg dinainte ca să scutur roua...”.

Ce s-a întâmplat cu mine după ce n-am mai fost copil nici nu mai contează. Toate le iert, toate le uit, toate le înțeleg.

Cineva, cândva, pentru mine, a scuturat roua dimineții de pe cărărușă. Apoi m-a pupat pe frunte și m-a luat de mână spre biserica din sat unde eu, micuță și slăbănoagă, în genunchi pe o pernuță verde de catifea, spuneam Crezul.

Iar clopote băteau argintiu și îndelung.

Apoi, unde cineva a scuipat, altcineva m-a sărutat - așa cum am sărutat eu o floare mică și albă pe pajiște azi - și a spălat rușinea că omul, că omenirea, doare.

„Nu plânge, e o chestie frumoasă, dacă poți să plângi, dar nu plânge acum...”.

Multe de simțit și puține de spus. Cuvintele vin toate grămadă și se opresc în coșul pieptului. Mai bine să tac și să ascult tăcerea mea.

Viața m-a copt sub arșița dezamăgirilor, m-a plo- uat cu apa iubirii de prunci, m-a fulgerat cu grija pentru ei, m-a coborât și m-a ridicat de nu mai știam nici eu dacă vreau să mor sau să trăiesc.

Mulțumesc, Doamne, pentru tot. Eu sunt fetița iubită care a iubit. Nimic nu mă mai poate face să nu iubesc, să nu Te (mă) iubesc.

În traista sufletului

Adună omul toată viața. Adună mult să aibă acolo, „că nu se știe”. Adună mult pentru trup, cu cât adună mai mult, cu atât e mai nefericit și înspăimântat să nu vină hoții.

Bietul lui suflet n-are niciun folos din ce omul a adunat. Tremură ca frunza, traista lui e goală și, ce va scoate din ea când va trece vămile cerului, nimeni nu știe. „Lasă, este timp și pentru ea, acum altele sunt urgențele. Uite ce criză mondială, uite ce necazuri”.

Timpul trece și sufletul - prăfuit ca o valiză uitată în gară - începe să nu mai spere la trăistuța lui. Se face mic, din ce în ce mai mic, pâlâie cât să scânteieze nădejde puțină.

Omule, omule bun, ai grijă de inima ta. Nu știi când se dărâmă șandramaua la prima pală a unei întâmplări. Toate comorile faraonilor au fost găsite după mii de ani acolo unde au fost zidite. Au luat cu ei altceva pentru veșnicie.

Altceva, omule bun.

Panere cu „di tăti celea”

Astăzi este Ziua Limbii Române și îmi amintesc cum era ea vorbită de bunica. Era caldă, rotundă, dragă și avea miros de busuioc și mere coapte.

Cînd eram eu copilă am auzit cuvinte pe care nu le mai aud acum. Covată, culșer, litră, strachină și astupuș; cociorvă, raghilă, prostire, cahla, om chizmatarnic și fimeie șleampătă, ghizdele la fântână și poamă în livadă, și curechi în ciubăr.

Bunica avea și jordine cu care să ne facă pocinocul, avea lapte cu bulughețe și chișleac, zamă și găluște cu hrișcă, hrighi și barabule, mujdei și borș acru în putinioară, pătlăgele pârguite, covoare țesute din oghel prin tindă și pe prispă avea mereu panere pline cu „di tăti celea” de se uita chiorăș Talpeanaca pe la uluce cum de are o vădană așa multe și ea nu.

Am un carnețel în care le-am scris pe toate și în fiecare zi îmi tot amintesc câte ceva și iarăși scriu. Le-aș plămădi și le-aș înveli cu un ștergar ca să păstrez maiaua. Să nu moară limba ce a fost, să o cunoască și nepoții mei așa cum am cunoscut-o eu de frumoasă și bogată.

„Șăz' în urmă, Puică! Eu mărg dinainte ca să scutur roua”, așa a găsit bunica de cuviință să-mi arate ce înseamnă iubirea cea curată și nemuritoare.

Eu prin cuvinte am cunoscut prima oară iubirea, poate de aceea le caut atât de mult și cu atâta grijă în copilărie.

Jurnal de suflet

Galia Dan

5 august 2025

Am intrat în albumele din Camino Francez ca într-un ser-tar vechi, din ăla pe care îl deschizi rar, dar tu știi exact ce fotografie cauți.

Un răsărit de la O Cebreiro.

Unul pentru care m-am întors 3 kilometri, doar ca dimi-neața să fiu acolo când soarele ar fi trebuit să deseneze munții pe contur.

Putea fi o glumă proastă a vremii. Ceață. Vânt. Ploaie. Dar chiar și așa, aș fi fost prezentă. Și asta contează mai mult decât orice spectacol vizual.

E greu să explici, dacă n-ai trăit așa ceva, ce înseamnă să simți că momentul acela te locuiește, că te simți viu în el, că nu-i vorba de frumusețea momentului. E un fel de pre-zență care rămâne cu tine ani întregi. Ca un miros care se agață de piele, chiar dacă ai spălat haina de zece ori.

Acestea sunt rezervele mele de oxigen. Le accesez când viața urbană devine sufocantă. Când auzi și citești cuvîn-tele multe care au un sens mic. Atunci mă întorc acolo, în albumele cu amintiri și îmi aduc aminte cât de întregă eram. Pentru că nu am avut nevoie de nimeni niciodată ca să fiu.

Poate că asta e tot ce contează de la un punct încolo al vieții.

Să nu te mai risipești în bătălii care nu sunt ale tale, pen-tru că oricum tu nu poți face nimic. Pentru că, da, lumea e cum e.

Dar, din când în când, găsești un răsărit pe care l-ai aștep-tat cu toată ființa ta. Viața nu trebuie cucerită, doar locui-tă.

18 august 2025

De la o vreme sunt atrasă de muzee. Și dacă tot am avut două zile pentru Bușteni, am căutat pe hartă ce pot vizita. Așa am ajuns la Casa memorială Cezar Petrescu, unde totul te transpune în viața lui.

Casa din Bușteni a fost cumpărată doar din drepturile de autor ale trilogiei dedicate lui Eminescu.

Păstrează peste 10.000 de volume, majoritatea în limba franceză, cu notițe făcute de autor.

Scria până la 14 ore pe zi, cu 10 cafele și 3 pachete de țigări. Pe o măsuță se află și acum într-un borcan cafea „de atunci”.

În muzeu există peste 16.000 de numere de ziare și reviste la care a lucrat.

Într-o vitrină se găsesc și câteva desene realizate de el, puțină lume știe că era și grafician amator.

Interiorul reflectă dragostea lui pentru arta populară românească: icoane pe sticlă, ceramică, scoarțe, covoare oltenești.

„Întunecare” (1927), considerat cel mai bun roman despre Primul Război Mondial din literatura română, comparat cu „Pe frontul de vest nimic nou” de Remarque.

„Fram, ursul polar” (1931), poveste pentru copii cu mesaj filosofic despre libertate și captivitate, inspirată de un urs real de circ.

„Cronicile unei familii românești”, proiect uriaș de 67 de volume, din care a scris doar 17; visul lui era să creeze o „Comedie umană” românească.

„Aurul negru” (1934), unul dintre primele romane românești despre industria petrolului.

„Simfonia fantastică” (1928), inspirată de muzica lui Berlioz, o încercare de a reda în proză atmosfera unei simfonii.

Numeroase scrieri pentru copii, devenite clasice: Pif-Paf-Puf, Nepoata colonelului, Omul de zăpadă, Arca lui Noe.

Am cumpărat și eu una nepoatei mele.

Viața și opera lui Cezar Petrescu rămân dovada unui destin intens: muncă titanică, pasiune uriașă și un vis de a lăsa României o literatură totală.

Merită să vă opriți să o vizitați.

20 august 2025

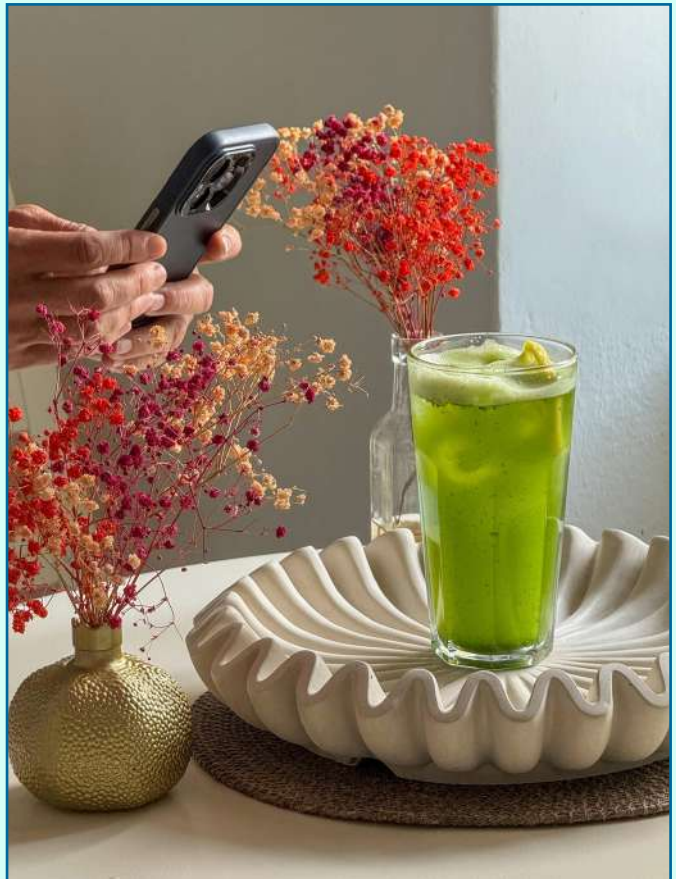
Am intrat într-o cofetărie din Tg. Secuiesc cu gând de limonadă și câteva sărațele (mai luasem și data trecută și mi-au rămas în minte). Simplu, așa credeam.

- Simplă, cu miere, cu mentă?
- Cu puțină miere și mentă.
- Proaspătă sau rășnită?
- Rășnită.
- Afară sau la interior?
- La interior, că e frumos și vreau să-i fac o poză.

Și de aici începe mișcarea: dispăre barista, storcătorul huruie, cuțitul taie lămâia, iar din spatele tezghelei se aude: „Stați un pic, mutăm mesele să aveți lumină bună”. În câteva clipe scaunele sar, mesele alunecă spre geam, lumina cade perfect. Eu fac un pas în spate, telefonul se ridică, cadrul se așază.

Astfel de momente îți fac ziua frumoasă. Produsele? Într-un mare fel. Dar asta e alt film.

Vă puteți uita pe pagina lor și sigur o să vă convingeți să faceți o vizită când ajungeți prin zonă.

21 august 2025

Anul acesta, podiumurile nu mai sunt la Milano sau Paris, ci direct la cimitir. Acolo se lansează trendurile cu adevărat esențiale.

Mătura, reinterpretată în stil clasic, rămâne piesa de bază a garderobei mature. Versatilă, practică, întotdeauna la modă.

Fărășul, accesoriul discret, dar indispensabil. Îl port cu siguranță, e detaliul care face diferența.

Stropitoarea e vedeta colecției. Cu linii fluide și vibe eco-friendly, aduce un aer fresh oricărei apariții.

Uită de paiete sau de stiletto: adevărata provocare e să știi să porți acest kit complet după 60.

23 august 2025

De câte ori trec munții prin Lepșa-Greșu, îmi promit că voi poposi măcar o zi în Târgu Secuiesc.

Un oraș mic, dar cu un farmec aparte: curțile lui interioare, acele pasaje ascunse ce pornesc din piața centrală ca niște fire de poveste.

Altădată, pe aici intrau meșteșugarii cu marfa lor. Azi, fiecare curte pare un mic univers, cu ritm și culoare proprie.

Îmi place gândul că anul viitor aș putea să-l iau la pas, fără grabă, și poate chiar să așez nu departe de el, tabăra „Femei. Împreună”.

E un loc care respiră tihnă și autentic. Și are câteva secrete.

26 august 2025

Lumea se schimbă de la o călătorie la alta. Și locurile odată cu ea. Unele rămân în inima mea, altele parcă se risipesc sub pașii turiștilor. Și eu, mereu pe drum, încerc să aleg partea care mă împlinește.

De la Razelm am dat o raită la Enisala, a doua zi dimineață, după concertul habar-nu-am-care. Era ora dez-morțirii.

„– Du-te, bă, și spune-i că nu are voie să facă poze aici!” răcnește „Obelix”, cu maioul ridicat până-n gât și burta sprijinită de aerul dimineții. Eu, între timp, fotografiam becurile care se profilau pe cer.

Se apropie „Asterix”, mai sfrijit decât un par de fasole, dar cu aer de paznic universal. Își pune coatele pe un butoi și mă fixează cu un rânjet care însemna clar: „valea!”.

– Tu crezi că nu l-am auzit pe „Obelix” când mi-a strigat să-mi iau tălpășița? Da’ ia zi-mi... becurile astea sunt de zi sau de noapte?

– Nu știu, io, doamnă... sunt prea obosit, am atâta treabă... nu știu.

Și-a luat coatele de pe butoi și s-a dus, încurcat, cu pașii șovăielnici, probabil convins că becurile erau pentru amiaza mare... sau pentru cazurile când luna intră în concediu.

Eu mi-am luat frânturile mele de viață din Enisala și am plecat mai departe.

EVENTIMENT

ZIUA MARINEI

sărbătorită de trupa de dansuri „FAVORITO”, a seniorilor gălățeni

Roxana-Maria Băcanu

„Dansul este puțină nebunie care ne face tuturor mult bine”

Edward Demby

În data de 15 august, Sărbătoarea creștină a Adormirii Maicii Domnului, considerată ocrotitoarea marinarilor, se sărbătorește Ziua Marinei.

A devenit sărbătoare națională din 2009 și s-a marcat oficial evenimentul, din anul 2004, prin lege.

Pe faleza Dunării, la Galați, s-a organizat o ceremonie religioasă și una militară cu parada navelor militare și civile, demonstrații pe apă și pe uscat, exerciții militare, sosirea lui Neptun – zeul mărilor și al oceanelor, concurs de bărci și caiac-canoe, sărituri în apă și aruncarea colacului de salvare. Jocuri și manifestări care ne stârnesc entuziasmul și ne bucură, de fiecare dată.

Noi, seniorii cu poftă de viață, organizăm diferite evenimente anual, astfel anul acesta s-a organizat la Foișorul de pe faleza inferioară a Dunării un moment artistic al trupei de dansuri „FAVORITO”.

Seniorii au adus un farmec aparte evenimentului organizat de Ziua Marinei și au sărbătorit, îmbrăcați în marinar, la malul Dunării, prin dans. Pe apele Dunării treceau regatele în salve de tun și noi, seniorii, pe ritm de bachata, dansuri tradiționale și vals, ne-am bucurat de această zi minunată.

Dansul este mai mult decât mișcare, este autodepășire, autoînălțare și deschidere a unui spațiu pentru a experimenta acel teritoriu straniu unde se împletește arta cu terapia prin dans. Este deosebit de important să simțim și să apreciem efortul fiecărei persoane, să fim atenți, să insistăm în fața provocărilor.

Apreciez profund fiecare senior care se dedică învățării, descoperirii, permiterii de a trece prin provocarea abilităților motrice pentru a atinge diferite stări: a emoțiilor – să dansăm sub privirile colegilor și a trecătorilor, a bucuriei - de a fi împreună, de a socializa, a ambiției – de a ne coordona în dans și a perseverenței.

Prin dans, corpul urmează calea și sufletul, atunci el se poate exprima în interior. Este acel moment, trecător și etern în același timp, în care dansul își îndeplinește promisiunea: nu doar ne mișcăm, ci ne face să simțim că avem pentru ce trăi, că nu am trăit degeaba, că încă mai suntem capabili de a zâmbi și de a fi fericiți.

„În timp ce dansez nu pot să judec, nu pot să urăsc, nu pot să mă separ de viață. Pot să fiu doar fericit și împlinit. De aceea dansez” – Hans Bos.

31 August
Ziua Limbii Române

PAGINI DE CULTURĂ

„Limba este întâiul mare poem al unui popor”.

Lucian Blaga

Recenzie de carte

„Un pian iubea în taină o vioară” - o simfonie narativă despre iubire, bani și absurditate elegantă

Daniela Gumann

Când deschizi cartea lui Daniel Ernestina, nu intri într-un roman, ci într-o piesă de teatru filozofic cu decoruri rafinate, personaje grotesc de vii și o muzică de fundal care se aude chiar și în pauzele de tăcere.

fină, uneori chiar amară. Aici, pianul e sufletul care iubește discret, iar vioara – frumusețea fragilă, dar dorită. Dar în restul lumii create de autor, iubirea sinceră e rară, iar interesul și lăcomia dansează în cerc, într-un vals amețitor al modernității.

Daniel Ernestina scrie cu **talent teatral**, cu fraze bine ritmate și dialoguri spumoase. Sătura lui nu e vulgară, ci rafinată. Poți citi romanul ca pe o comedie amară, ca pe un eseu despre lume sau ca pe un jurnal de gânduri filozofice scris de un avocat ironic și obosit de realitate.

Uneori, autorul alunecă într-un soi de **lirism urban**, care dă profunzime reflecțiilor naratorului. Alteori, pare că asistăm la un monolog scenic, cu accente de Dario Fo sau Pirandello, în care absurdul devine normalitate și râsul e o formă de supraviețuire.

Autorul reușește în această carte o performanță rară: transformă satira socială într-un spectacol liric, filosofic și profund uman. Romanul este o confesiune mascată, o comedie a lumii contemporane în care grotescul și sublimul dansează împreună pe clapele unui pian îndrăgostit de o vioară. Într-o lume în care totul se poate cumpăra – puterea, moartea, tăcerea – iubirea sinceră devine cel mai periculos act. Ea nu aduce bani, dar poate zdruncina imperii. Aceasta este, poate, cea mai frumoasă lecție a romanului: **că frumusețea, sufletul și muzica pot învinge, măcar pentru o clipă, tot ce e murdar.**

Titlul este poetic și metaforic, dar să nu te păcălească: în spatele frumuseții stă o ironie

Stilul este vivace, plin de vervă, ironie și sensibilitate, iar personajele sunt metafore vii pentru realitatea coruptă, sofisticată și adesea absurdă a epocii noastre. Romanul este, în esență, o meditație despre ce a ajuns lumea modernă. Personajele se mișcă într-o realitate în care **banul nu mai e doar un mijloc, ci un scop sacru**. Într-o lume unde frumusețea se vinde și geniul se manipulează, iubirea rămâne o excepție, o slăbiciune, un gest de curaj.

Florance, soprana-miracol, e simbolul purității și al sufletului artistic. Este o revelație într-un univers cinic, o floare de sticlă care nu cedează presiunii din jur. Iubirea dintre narator și ea e un fir de lumină în mijlocul unui decor întunecat de moșteniri, crime, consultanți financiari dubioși și femei fatale.

Anna Pavlovici-Darkin, „văduva neagră” a lumii high-class, e desenată ca o femeie fatală de film noir – frumoasă, bogată, lucidă până la cruzime. Dar sub straturile de umor, vedem și o tristețe profundă: o femeie prizonieră în propria legendă, care își joacă rolul cu o grație amară.

Benjamin Diaz, grobianul consultat financiar, e personajul care spune pe șleau adevăruri despre bani, dar o face cu atâta umor și cinism, încât îl îndrăgești fără să vrei.

Whiteman, filosoful dictatorist, și **Goldman**, bancherul etern, întregesc galeria cu o doză de delir realist. Sunt exagerați, dar nu absurzi. Sunt parte din peisajul pe care îl recunoaștem prea bine, chiar dacă ni se pare romanesc.

Puncte forte:

Originalitatea viziunii

Autorul construiește un univers ficțional cu accente alegorice, în care figuri biblice, mari filosofi, afaceriști cinici, femei fatale și jurnaliști uitați populează o scenă suprapusă peste lumea noastră. Romanul este o parabolă despre putere, manipulare, dragoste, bani și degenerarea valorilor.

Umorul inteligent și cinismul controlat

De la Prologul în care Dumnezeu se joacă un video game cu patru mari escroci (un început demn de Bulgakov sau Vonnegut), până la dialogurile savuroase dintre avocat și jurnaliști, cartea este impregnată de sarcasm și spirit critic lucid.

Reflecția filosofică profundă

Pasajele despre dragoste, sensul vieții, natura

umană sau rolul muzicii ridică romanul de la simpla poveste satirică la o meditație artistică. Personajele – în special Florance, soprana – funcționează ca oglinzi ale unui ideal pierdut, evocând valori eterne într-o lume în disoluție.

Personaje memorabile

Anna Pavlovici-Darkin, o „văduvă neagră” a sistemului financiar, Beni Diaz, consultantul financiar-grobian, sau dr. Whiteman, filosoful dictatorist, sunt schițați cu o claritate tipică teatrului absurd. Ei simbolizează fețele banului, puterii și ipocriziei contemporane.

Stilul narativ alert, cu fraze scurte și memorabile, presărat cu vorbe de duh, construcții savuroase și o voce narativă autentică.

Observații critice:

Structura narativă fragmentară

Uneori, firul epic pare să alunece spre eseu, pierzând coerența sau continuitatea poveștii. Deși acest stil servește ideii generale de confesiune metaforică, pentru cititorii care caută o intrigă clasică, romanul poate părea prea fragmentat și digresiv.

Personaje-simbol vs. personaje-om

Deși extrem de bine conturate din punct de vedere conceptual, unele personaje sunt atât de alegorice încât riscă să devină schematice. De exemplu, Anna și consilierii ei nu evoluează, ci funcționează mai degrabă ca idei în mișcare.

Abundența de mesaje și teme

Cartea abordează foarte multe teme – de la corupție, capitalism și distrugerea presei, până la iubirea sacră și sensul vieții. În unele momente, densitatea acestor idei poate copleși și obosi cititorul, mai ales în absența unor „respiro-uri” narative.

Concluzie:

„*Un pian iubea în taină o vioară*” este un roman curajos, inteligent, ironic și profund. Este o frescă amară a lumii contemporane spusă cu tandrețe, umor și o frumoasă melancolie. În ciuda unor scăderi de ritm și construcție, Daniel Ernestina propune o experiență literară care emoționează, provoacă și rămâne în minte mult după ce ai închis ultima pagină.

Este o carte pentru cei care iubesc jocul ideilor, ironia fină și literatura cu miză morală.

Lansare de carte

DOINA BÂRCĂ ȘI CARTEA EI PLINĂ DE ARMONIE „CERVENIA, TE CÂNT!”

apărută la Editura Fast Editing, în 2025

Nicu Doftoreanu

Nu toți suntem plămădiți din același aluat. Pe parcursul vieții fiecare își trăiește clipa așa cum crede de cuviință, prin prisma educației și/sau autoeducației pe care o are, dar, mai ales, prin pasiune.

Pasiunea pentru poezie a doamnei **Doina Bârcă** se simte în această carte intitulată sugestiv „**CERVENIA, TE CÂNT!**”. Este evidentă nostalgia axată pe locurile primordiale ale copilăriei, care nu se uită, chiar dacă aceasta a plecat tiptil, tiptil. Iată un exemplu ales chiar de poetă pentru coperta a patra a cărții, care îmi întărește această convingere intimă: „*Rămâi, CERVENIA, veșnica mea iubire,/ Unde în toate eu mă simt acasă,/ M-a dus soarta cu traiu-n altă parte/ Și dorul, greu, de tine, mă apasă./ Ești raiul meu și mă răsfăț cu gândul,/ Că tu rămâi veșnic în inima mea, /Aici îmi sunt părinții cu bunii și străbunii,/ Iar eu, cât voi trăi,/ te voi cânta*” - poezia „**Cervenia, te cânt!**”. Doamna **Doina Bârcă** fiind un om de cultură apreciat în cercurile literare bucureștene și-a propus și a reușit să aibă o lansare cu „**ștaif**”.

Am avut privilegiul să fiu printre invitații doamnei și trebuie să vă mărturisesc faptul că, dacă știu ceva despre poezie, știu că ea trebuie să izvorască din suflet.

Poezia doamnei **Doina Bârcă** este scrisă din suflet, cu suflet și pentru suflet. Chiar autoarea în deschiderea volumului ne mărturisește că în această carte ne prezintă „Poezii pentru sufletul meu”.

Ea resimte asta cu toată ființa ei sensibilă, sensibilitate pe care ne-o transmite și nouă... fiindcă despre autoare **Adriana Apostol** ne mărturisește: „Doina Bârcă nu este doar o scriitoare sensibilă și valoroasă, ci și un om extrem de empatic, un bun mentor pentru cei la început de drum literar, dar și o persoană pasionată de artă și cultură, care descoperă tinere talente, le promovează și le sprijină în ascensiunea lor artistică, necondiționat, cu o dragoste nemăsurată ce rezultă din suma iubirii de mamă și bunică, dar și a semenilor”, adică mai pe de-a dreptul spus „poeta este o sensibilă”.

Tălmăcire cu tâlc a ceea ce mi s-a părut că ascunde în fapt forul interior dezvăluit de autoare prin aceste superbe poeme, mă face să dau un

extras din ceea ce chiar editoarea cărții, respectabila doamnă **Eugenia Duță** consemnează: „Volumul este structurat pe mai multe capitole cu o aparență oarecum discontinuă, el cuprinzând, alături de poemele cu tematica anunțată în titlu, și câteva creații pline de sentimente profunde care sunt fără de vârstă, fiind parcă scrise de o persoană veșnic tânără, dar și câteva dedicate nepoțelului său sau o mică proză de deschidere, emoționantă prin ingenuitatea sa, scrisă de nepoata cea mare, o adolescentă care a cochetat din copilărie cu literatura. O surpriză o constituie capitolul care cuprinde câteva pagini cu texte poetice destinate a fi puse pe muzică de către un tânăr cantautor”.

Universul poetic al autoarei este ca o poartă spre revelație unde ni se deschid, din aproape în aproape, perspective spre toate stările prin care poate trece în fiecare clipă sufletul profan de la material spre abstract și înapoi, dovedindu-și încă odată – dacă mai era cazul – talentul când declară chiar din prima poezie: „**CERVENIEI MELE**” – „Azi sunt fericită, /Sunt aici acasă, /Port dorul cu mine, / Amintirile m-apasă. / Nu mai sunt vecinii, / Cărora le cântam, / Nu mai sunt nici unchii, / Eu le recitam / Din **EMINESCU**, **Aleksandri**, **Coșbuc**, / Ce mândru era tata, / Aduceri aminte, / Ce mă fac să plâng”.

Dorul de casă, *homesickness*, nu depinde de limbă, cultură, ci de stratul sufletesc al omului. Simplul fapt de a fi român nu te predispune la adâncimi sufletești de care străinii sunt văduviți din pricina vreunor filtre specifice culturii lor diferite.

Dar la noi dorul definește o „*stare ființială a neamului românesc*”, pentru că este „*un fel de a fi al românului*”. Dorul nu este un sentiment metafizic abstract, o tensiune melancolică lipsită de orientare sau referință, ci un ghem de emoții și trăiri care trimit în mod precis la cineva sau ceva de care suntem legați prin iubire. Ne este dor întotdeauna de ceva sau de cineva anume – *de casă, de locul copilăriei, de țară, de părinți, de cei dragi, de un iubit sau iubită, de un prieten...* și prin aceasta ne este dor de starea care însoțește relația cu cei de care ne este dor. Într-o oarecare măsură, dorul este o nevoie recuperatoare, dorința de a reveni într-un loc sau de a reface o stare anterioară. Poate nu greșim dacă spunem că ar fi vorba de o stare sau de un sentiment paradisiac. Indiferent de cine și de ce ne este dor, la capătul cel mai îndepărtat al dorului se află întotdeauna paradisul. Dorul este urma lăsată în suflet de îndepărtata noastră viață în grădina Edenului. Dar, în plus, dorul este un hotar, adică un orizont în care luminează iubirea precum un curcubeu desfășurat de la Dumnezeu la om, cu un picior pe pământ, cu celălalt în cer, cu unul în inima omului, cu celălalt în Sfânta Treime: „*...adevăratul hotar al nostru e cel al dorului, al iubirii care ne transcende. Hotarul acesta este și semn și semnal al tainei celor Trei Persoane care rămân persoane adevărate*”. Așa cum ne declară în poezia „**BUCURIE**” – „*Visam că eram iar acasă, Acolo-n locul nostru sfânt, Era un început de toamnă, Și fructele dădeau în pârg*”.

Doamna **Doina Bârcă** reușește să ne apropie literalmente de impresionantul substrat filosofic al visului ei feminin, simplu și inocent, care este exprimat așa sensibil prin atingerea cu aceste mici bijuterii poetice, unde ne poartă prin toate clipele și anotimpurile vieții.

Să fii viață prin cuvânt nu-i doar metaforă. Nici reducere a existenței la forma ce o exprimă. Ci o recunoaștere conștientă, asumată, a sinelui

ca parte vie a Creației. Lecturând poeziile din acest volum unde viața, inocența și mai ales iubirea, care le îngemănează pe amândouă în armonie, m-a dus gândul la Emil Cioran în a cărui filozofie începutul și sfârșitul trebuie privite constant ca o simbioză.

Aș veni în sprijinul acestei afirmații cu două poezii:

„**AMINTIRI CU CERVENIA**” – „*Oricât ar fi traiul de bun,/ Ce până la urmă îl găsești,/ Nu te ntregește chiar nimic,/ Și nu se poate să nu-ți amintești,/ De zăpada care scârțâia,/ De larma, voioșia, din copilărie,/ Și fiecare amintire mă ducea,/ că înlăuntrul-mi o simțeam ca apă vie*”.

„**ROLUL MEU**” - „*Șirag de vise-n salba ta,/ Încerc să le-nțeleg, și știu/ Cum le alegi cu inima,/ Eu personaj aici nu vreau să fiu./ Este un rol ce mi se pare greu,/ Plin de emoție, poveste și suspin,/ Ce sigur m-ai pune să îl repet mereu,/ Ca sufletul să ți-l alin./ Dar eu, eu nu pot ca să joc,/ Aici într-un scenariu sec,/ În suflet eu am doar lumină,/ Din astă piesă falsă, vreau să plec!*”.

Simptomatic la doamna **Doina Bârcă** este că scrie cum și ce simte, dăruindu-ne o poezie bine încheată, puternică și mai ales reprezentativă pentru modul cum simte și trăiește o femeie puternică, dar și sentimentală. Într-un cuvânt, doamna **Doina Bârcă** a reușit să șlefuiască sentimentele și să le încrusteze în granit dincolo de hotarul dintre viață și moarte, construind un prezent darnic și generos, plin de ipostaze sentimentale omenești, care vor rămâne în memoria cititorilor săi ca o esență a gândirii sale poetice. Îi urez succes în continuare și sper să ne mai încante cât de curând și cu alte creații!

În încheiere le las cititorilor, cărora le doresc o lectură plăcută, posibilitatea de a descoperi singuri și alte surprize ale ineditului feminin, așa cum apare în poeziile doamnei **Doina Bârcă**, deoarece merită!

București 3.6.2025

Literatura - feminitatea în stare de grație

Daniela Gumann

Există o frumusețe tăcută și o sensibilitate aproape inefabilă atunci când vorbim despre literatură. Și poate nu întâmplător, literatura este adesea percepută ca o **ființă de genul feminin** – fragilă în aparență, dar cu o forță interioară capabilă să modeleze conștiințe și să transforme lumi.

În metaforele ei pulsează emoții, în fraze respiră tandrețe, iar în profunzimi se ascund răspunsuri la întrebările pe care nici viața nu îndrăznește să le pună cu voce tare. Literatura, asemenea unei femei, nu se impune prin forță brută, ci prin farmec, nu cucerește prin arme, ci prin șoaptă.

Dacă privim cu atenție sălile în care au loc evenimentele literare din ultima vreme, observăm un detaliu semnificativ: **prezența predominant feminină**. Femeile vin, ascultă, întreabă, citesc, iau notițe. Ele au răbdarea de a se apleca asupra detaliilor și disponibilitatea de a primi mesajul profund al literaturii.

Mai mult, nu doar publicul poartă amprenta femininului, ci și autorii. Din ce în ce mai multe cărți sunt semnate de femei – romane, poezii, eseuri, jurnale. Iar aceste scrieri nu sunt simple exerciții de stil, ci **mărturii vii ale unei sensibilități colective**, filtrate prin experiențe personale și printr-un fel unic de a privi lumea.

Scrisul feminin nu înseamnă doar emoție. Înseamnă și **strategie de supraviețuire culturală**. Femeile au știut, de-a lungul istoriei, să transforme vulnerabilitatea în forță, lipsa de vizibilitate în mijloc de expresie. Într-o lume în care, mult timp, vocea lor a fost marginalizată, scrisul a devenit spațiul libertății și al adevărului nerostit.

Ana Blandiana spunea cândva: „*Literatura este singurul mod de a învinge moartea. Dar poate că femeile știu mai bine să o scrie, pentru că au în ele exercițiul nașterii și al renașterii*”. Iar, într-un fel, aceasta este esența scrisului feminin: capacitatea de a transforma vulnerabilitatea în putere.

Virginia Woolf, în celebra sa carte „*O cameră doar a ei*”, observa că femeia-scriitor are nevoie de libertate și spațiu personal pentru a-și putea așeza gândurile în literatură. Și azi, aproape un secol mai târziu, vocea ei răsună încă: literatura feminină e și o formă de **emancipare, de revendicare a unui loc legitim în cultura universală**.

Herta Müller, laureată Nobel, completează tabloul: „*Scrisul este o formă de a trăi. Și nu e vorba de a trăi confortabil, ci de a supraviețui*”. Iar scrisul feminin exact asta face: supraviețuiește, cu fragilitatea și luciditatea lui, cu sinceritatea și forța pe care doar experiența trăită le poate da.

Astăzi, literatura feminină nu mai este doar confesiune, ci și **un act de poziționare**: o luptă subtilă pentru recunoaștere, o demonstrație că arta nu are gen, dar că poate purta, uneori, un parfum mai delicat, mai intim. Pentru că literatura trăiește din **fragilitate aparentă și forță ascunsă**, din **metaforă și profunzime**, din **capacitatea de a hrăni sufletul cu imagini și emoții**. Toate acestea sunt, în esență, calități asociate femininului.

Nu întâmplător spunem că literatura este ca o mamă: te hrănește, te iartă, te provoacă, te învață să mergi mai departe. Și tot ea, asemenea unei femei, rămâne fidelă chiar și atunci când e uitată, redeschizându-și paginile cu aceeași delicatețe, indiferent de timpul trecut.

Faptul că literatura este de genul feminin nu înseamnă că îi exclude pe bărbați. Dimpotrivă. Înseamnă că femeile au reușit să-și facă loc, firesc și profund, în acest spațiu. Că publicul literar are acum o energie aparte, purtată de feminitate. Și că viitorul cărții va fi scris, probabil, tot mai des, cu această voce – **fermă și delicată, deopotrivă**, care știe să plângă, dar și să construiască.

Pentru că, la urma urmei, **literatura nu e doar genul feminin. Este feminitatea însăși.**

Cervenیا, te cânt!

Poezii pentru sufletul meu

Doina Bârcă

BUNICA MEA, CA O BINECUVÂNTARE!

Doina Bârcă, o mamă, o bunică, o femeie minunată, așa este bunica mea!

Probabil că toată lumea o știe drept o doamnă cochetă, elegantă, deșteaptă, și o scriitoare excelentă, sensibilă... Dar, pe lângă acestea, EA este pentru noi cea mai bună, iubitoare și frumoasă din lume. Are un suflet mare, ajută pe toată lumea (chiar dacă ea nu prea a fost ajutată la rândul ei), are mulți prieteni și face totul cu multă responsabilitate.

Prin talentul și pasiunea sa pentru poezie, pătrunde în inimile tuturor, prin ceea ce exprimă. Cu vocea sa blândă și ochii sclipitori ne oferă sprijin și încurajare. Fiecare zâmbet pe care ni-l oferă și fiecare poveste pe care ne-o spune reprezintă dragostea profundă pe care o simte pentru noi, nepoți și copii. Este persoana specială care ne îmbrățișează cu căldură și ne arată cât de importanți suntem în viața EI.

Ne alintă cu toată iubirea ce o are, eu sunt pentru EA, *Maria MEA*, fratele meu, *Iulian-Andrei al Meu*.

Am sunat-o de ziua EI și i-am spus că m-am gândit mult, dar nu am găsit un cuvânt care să exprime toată iubirea mea.

Îți spun și aici că te iubesc mult și sunt mândră că ești bunica mea!

Te îmbrățișez strâns de tot, că să-mi simți iubirea, Bunica Mea, caldă ca o binecuvântare!

CERVENIEI MELE

Azi sunt fericită,
Sunt aici acasă,
Port dorul cu mine,
Amintirile m-apasă.
Nu mai sunt vecinii,
Căroră le cântam,
Nu mai sunt nici unchii,
Eu le recitam!
Din EMINESCU,
Alecsandri, Coșbuc,

Ce mândru era tata,
Aduceri aminte,
Ce mă fac să plâng.
În gând îmi apar,
Locuri dragi și oameni,
Cei ce i-am iubit,
Și acum îi cânt.
Îi cânt în inimă,
Și în poezii,
Da! Îi port cu mine,

Oriunde aș fi!
Îmi zâmbesc părinții.
Din fotografii,
Aș vrea să fim cu toții,
Vremurile-s târzii.
Viața știm că are
Cursul EI, e scris,
Ce-mi doresc acuma
Rămâne un vis...

CERVENIA. TE CÂNT!

Iarăși mă poartă dorul spre casă,
Inima-mi e grea, toți tinerii-au plecat,
Pe CERVENIA MEA, vatra de lumină,
O simt că are ochi înlăcrimați.

Mă-ntorc la tine și te cânt,
Aici copilăria minunată mi-a rămas,
Cu chicote și flori de câmp,
Când mă-ntorceam cu tata din Burnaz.

Urc ulița de la Mitran în sus
Și inima nu pot să-mi potolesc,
Îmi bate în urechi și în obraji,
M-abțin cu greu părinții să-i jelesc.

Cuprind cu dorul din sufletul meu
Grădina în culori de „dimineți”,
Florile ce-nfloreau numai în zori,
Cât te doresc, mamă, aici, să mă răsfеți!

Și să vă spun, părinții mei iubiți,
Că au crescut băieții mei și am nepoți,
Că am în păr acum și eu floare de măr,
Și că o ducem bine toți.

Rămâi, CERVENIA, veșnica mea iubire,
Unde în toate eu mă simt acasă,
M-a dus soarta cu traiu-n altă parte
Și dorul, greu, de tine, mă apasă.

Ești raiul meu și mă răsfăț cu gândul
Că tu rămâi veșnic în inima mea,
Aici îmi sunt părinții cu bunii și străbunii,
Iar eu, cât voi trăi, te voi cânta.

AMINTIRI CU CERVENIA

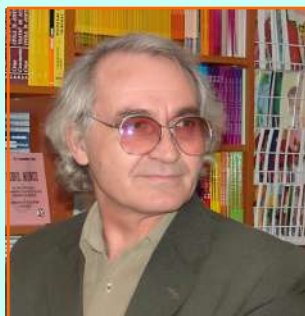
Oricât ar fi traiul de bun,
Ce până la urmă îl găsești,
Nu te-ntregește chiar nimic,
Și nu se poate să nu-ți amintești,

De zăpada care scârțâia,
De larma, voioșia din copilărie,
Și fiecare amintire mă durea,
că înlăuntru-mi o simțeam ca apă vie.

Cervenția mea cu izul de poveste,
Mă cheamă, uneori mă simt străină,
N-am mai văzut de mult flori la ferestre,
Și nici la cei bătrâni în ochi lumină.

Mă-ntorc la tine, CERVENIA MEA,
Pe la vecinii ce mai sunt, ori rude,
Mai merg și la biserică lumânări să pun,
Iar amintirile încep să mă inunde.

Și plec, și vin, atât cât s-o putea,
Să-mi întregesc în suflet bucuria,
În inimă să-mi strâng cu lăcomie,
Amintiri, oameni și copilăria.

POEZII

Ion Zimbru

Membru al Uniunii Scriitorilor din România

LUCRARE DE CONTROL... **la OPAIȚUL MORȚII**

(Oadă Îngerului Păzitor)

L-am așteptat o viață-ntreagă.../ m-am lins pe bot știind că vine
și-mi potolește Pofta, Foamea/ și Setea mea Fenomenală...
chiar l-am rugat la drumul mare,/ la drumul mic, și mult, și bine:
hei, mă auzi? mă vezi? îți place/ cum Sufletul mi se Răscoală
fiindcă nu mai poate-n lumea/ de aristocrați umpluți cu pleavă,
de falși tribuni cu gură mare/ și cuget mic, de portofolii
cu tari în greață și în chelbe,/ cu doctori în sordid și-n ceafă,
cu tromboniști și terchea-berchea,/ cu ploșnițe, păduchi și molii?

L-am așteptat o viață-ntreagă.../ și chiar (m-)am plâns de Bucurie,
imaginându(-mi)-l cum bate/ la ușa mea și-mi intră-n Casă...
și îmi vorbește-n șoaptă despre/ cât „Viu” mai suflă-n viu și-n vie,
cât mai rezistă Sanctitatea/ și cât Lumina mai stă Trează...
despre ce-nseamnă Deferență/ și Nepăsare-n Caracterul
unui Prezent trecut prin Sânul/ cel mai (ne)drept al Mamei sale...
despre ce-nseamnă să (n-)ai șansă/ când (iarăși) se deschide Cerul
și strânge-n arcă Osândiții/ Păcatelor fundamentale!

L-am așteptat o viață-ntreagă.../ și chiar (mi-)am spus câte o dată
că Trebuiește, pur și simplu,/ măcar în somn și-n Vis să-(mi) intre
și să mă șteargă de Durere/ cu aripa-i (ne)împușcată,
să mă Purifice cu Lacrimi.../ și-apoi să-l văd cum trece printre
eu(l) meu cel Dinăuntru/ și eu(l) meu cel Dinafară,
și cum mă dojenește, parcă,/ fiindcă (n-)am dat Ascultare
prea mult și des Deșertăciunii.../ și n-am văzut cum el Pogoară
să mă Păzească de Blestemul/ unui Fățarnic Oarecare!

L-am așteptat viață-ntreagă/ - steag alb-smerit la mine-n poartă,
simbol și semn al (Re)Semnării/ unui Tratat de Dor și Pace
între cel care-odinioară/ sorbea din Artă pentru Artă

și cel care acuma-i Sclavul/ Trist al Triumfului, Rapace –
dar n-a venit... și n-am părere/ să cred c-aud vro fâlfâire
la Orizontul cel Aproape,/ la Orizontul cel Departe...
și nici Nădejdea nu mă-ncearcă,/ și Nimenea nu-mi dă de Știre
că-n urma urmei Toate-acestea/ s-or întâmpla cum scrie-n Carte!

L-am așteptat o viață-ntreagă/ - mi-i concentrarea pe tic-tac(uri),
pe răsărituri și amurguri,/ pe Rugă și pe Invocare,
și pe Sudălmi, și pe Blesteme,/ pe mii și mii și mii de Fleacuri -
însă nici zvon, nici gând, nici vorbă/ despre cea (Ne)Determinare
căreia-i sunt (Prea)Umilitul / de când m-am Coccoțat pe Samă,
de când stau fix, cu Ochiul Minții,/ pe Orizontul Invizibil –
și sper să-l văd măcar o dată,/ măcar atunci, în Clipa Vamă –
ceva îmi Huruie Sardonic:/ Nimic nu este (Im)Posibil!

L-am așteptat o viață-ntreagă/ - din cărți (l-)am învățat cum este
avers al Ne(De)Săvârșirii,/ dar și revers – câte o dată
m-am cătrănit și-am zis „adio,/ zvârli-ți-ar Dumnezeu tempeste
pe Calea spre (Ne)Norocirea/ mea de-a fi fost în Acoladă,
de-a fi Discipolul Uimirii,/ de-a fi sub talpa Poeziei
un Licurici Defect, un greier/ (Ne)Credincios Vioarei sale,
un Vultur fără noimă-n Susul/ și-n Josul sfânt al Ciocârliei
când vine toată Primăvara,/ dar cu Greșeli Gramaticale”!

L-am așteptat o viață-ntreagă/ - Stoicism?... Trufie?... Naivitate?...
sau, pur și simplu, este-o Dare,/ un Cod, o Lege, o Cutumă? –
l-am așteptat printre cuvinte/ Calde și Reci, (Ne)Vertebrate,
sub Lăcrămarea unei Stele/ care-mi dă ghes, care-și asumă
ziua și noaptea mea-n (De)Mersul/ Ireversibil, care-mi bate
la geam, să nu mă prindă Moartea/ pe-alături de Eternitate
și să nu uit că pentru-Această/-Ncăpățânare-ntru-Ntâlnire
sunt bun de Slavă și de Plată.../ chiar (Prea)Slăvire, (Prea)Plătire!

L-am așteptat o viață-ntreagă.../ m-am lins pe bot, știind că vine
măcar să-mi spună Paradoxul:/ „tu Ești Inexistent! vezi bine?
dacă nu vezi, azvârle-ți Ochii/ Închipuirii tocmai Unde
s-a spulberat Prima Secundă/ cu tot cu-nscrisurile Sorții...
și ai să afli cum Lumina/ nu-și pierde Timpu-n Amănunte,
cum pentru Tine umple-n Taină/ Opaițul Secret al Morții!” –
[Așa să-mi spună... și să plece/ unde nu-i Nimeni să-l Înfrunte!]

Eu... ce să fac? i-ascult Povața/ Imaginară: dau Vestire
că n-am să(-i) cer Eternității/ nici Milă, nici Despăgubire,
că am Atâta cât mă bizui/ să cred că Moartea nu (mă) Doare –
mă duc să (mă) Aprind din nou/ (la) Steaua mea (Ne)Muritoare
și să mă-ntorc în Viitorul/ cel fost Prezent Odinioară,
când învățam Acestea toate,/ să-mi fie Dragi Ultima Oară!...
Astfel – frumos, corect și clar -/ urmez Himera și Proiectul:
îți mulțumesc, Deșertăciune,/ sunt Robul tău și-ți port Respectul!

GLISSANDO

(contemplare cu d/efect întârziat)

Un fluture de toamnă, rătăcit,
erou târziu în efemeritate:
alb în zigzag, printre deșertăciuni
și printre resemnări ne/vertebrate,
un fel de-a fi năuc și temerar,
naiv cu nota zece la purtare,
un gest al vieții ultim, delicat,
așa, ca o batistă-n fluturare!
[ce pur și simplu-ntr-un aiurea trist
sub talpa toamnei necâștigătoare!]

Și într-același strâmt jur-împrejur
parcă-i din ce în ce mai mult afară,
și timp și loc mai larg în efemer,
să văd cum veștejirea împresoară
tot ce-am crezut că-i numai paradis,
numai zigzaguri care (mă) încântă
fără vreun semn de dus fără întors,
fără batistă-n urmă, fluturândă!
[și să nu văd cum chiar aici și-acum,
alături, veșnicia stă la pândă!]

ALDE HAPLEA

(odă nesimțitului „curat”)

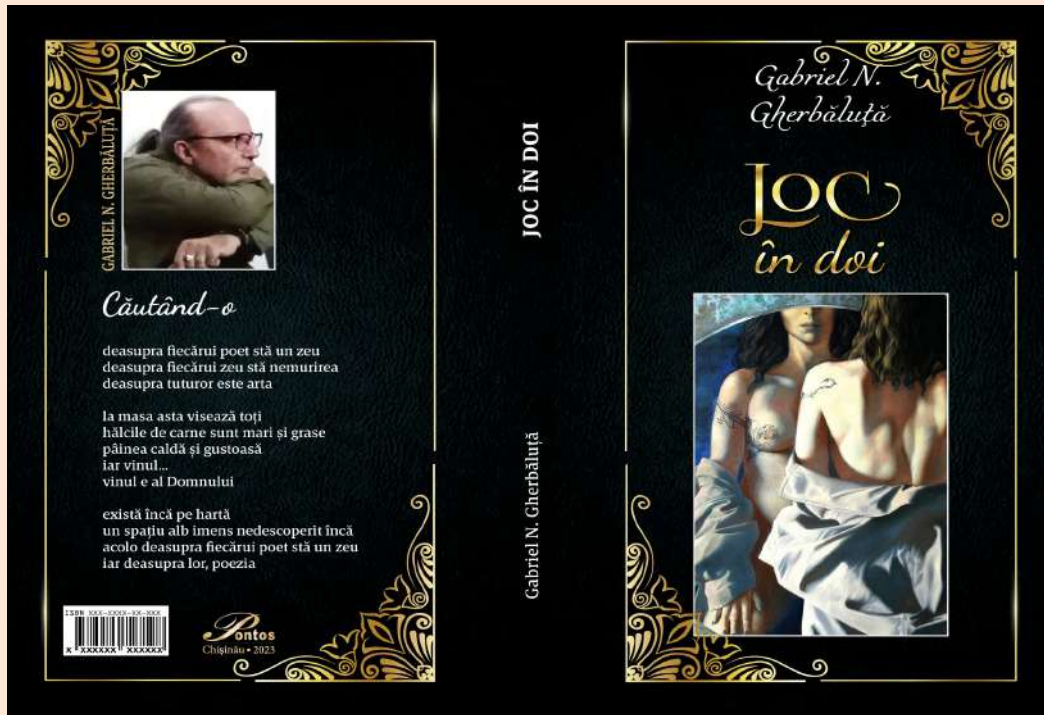
Pamflet în versuri

Mi-s happlea... corcitură de neam prost,
doctor în lene, inginer în greață –
put a/fumat și hăcuiesc pereți,
tai, bortelesc, terorizez pe față!

Mă doare-n zdrențe de acei ce vor
iubire, milă, pace și candoare –
râgâi artistic, scuipe la țintă, mușc
anterioare și posterioare!

Flanez funambulesc și graseiez
cu aer tâmp, de filfizon estetic,
mișun lasciv, cultiv pramatii, țip –
sunt pui parșiv de parazit sintetic!

N-am treabă cu vrun rost comunitar,
prăsesc păduchi și ploșnițe de vază –
mi-s happlea... corcitură de neam prost,
analfabet de vârf, de soi, de bază!

Gabriel N. Gherbăluță

**Din volumul *Joc în doi*
publicat la Editura PONTOS din Chișinău, în 2024**

VIAȚA DE DINCOLO DE CUVÂNT

am aruncat cuvintele pe geam
sper să nu mai fi rămas niciunul

cea mai frumoasă poezie e mută
ca o piatră de pe lună

sub balcon este un cadavru
un poem nereușit s-a sinucis
sau, poate, poetul

